

L'edat d'or

Francesc Parcerisas

Comiat

A l'andana, el comiat té la pesantor
d'allò que sabem absolutament inevitable
-un llast roent que esfondrà
les rares il·lusions amb què enganyem la vida.
El meu esperit és aquesta estació monumental,
desballestada i grisa, amb maletes velles i farcells
que s'amunteguen en desordre sota el vent que els fustiga.
Ha passat el pitjor, però el comiat
ens deixa buits i eixorcs del que hem viscut
i el traüt de la ciutat ens empeny
a abandonar-nos al desolat atzar de les imatges.
Només quan el xivarri se'ns enduu
i oblidem reconvenir-nos per tantes
i tantes il·lusions furtives, advertim
la música dalt d'un pis i una noia que riu,
i fins un gall que canta, enjogassat i extemporani,
sota l'esplendorós sol de migdia.